

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2013/ IV. negyedév

2013 negyedik negyedévében összesen 42 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	28 (10 <i>ex parte</i> , 18 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	10 (10 <i>ex parte</i> ügy)
Használati minta	2 (2 <i>ex parte</i> ügy)
K+F	2

A Hivatal érintett döntéseinek fele (22) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 9 ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, 2 esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására, 1 ügyben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor, 8 ügyben pedig a bíróság megszüntette az eljárást.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. § (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén - akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően - megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A „CLEAR” szó védjegykénti lajstromozását kérték a 3. osztályon belül „szappanok; tisztítószeresek; hajápoló készítmények, hajszínezők, hajfestékek, hajöblítők, hajhullámosító

készítmények, samponok, kondicionálók, hajpermetek, hajporok, hajdúsítók, hajlakkok, hajhabok, hajfényesítők, hajszelék, hajnedvesítők, hajápolófolyadékok, hajolajak, hajerősítők, hajkrémek; készítmények fürdéshez és zuhanyzáshoz; dezodorok; izzadásgátlók” vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította. A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján arra a megállapításra jutott, hogy a bejelentett megjelölés nem oltalomképes, mivel a lajstromozni kért „clear” angol szó jelentése: tiszta, világos, áttetsző, amely az árujegyzékben felsorolt tisztítókészítmények, illatszerek, hajápolószerek tekintetében pozitív minőségjelző értelmet nyer, továbbá az áruk fizikai megjelenésére, áttetsző voltára is utalhat, így az áru használatával elérhető hatást, valamint a termék összetevőinek jellemzőjét jelöli. Az oltalomképesesség elbírálása során idegen szavak esetén a releváns fogyasztói kör átlagos nyelvtudásából kell kiindulni. A Hivatal kifejtette, hogy napjainkban egyre inkább elterjedt az idegen nyelvek, főként az angol nyelv ismerete. Rögzítette, hogy a „clear” szó az angol nyelvhasználatban a szöveggörnyezettől függően számos jelentéssel bírhat, azonban a bejelentésben felsorolt árukkal kapcsolatban a magyar átlagfogyasztók a tisztaságra, a tisztaság elérésére, illetve az ehhez szükséges anyagokra, árukra asszociálnak. (M1003664/14.)

A határozattal szemben a bejelentő megváltoztatási kérelmet terjesztett elő. Álláspontja szerint megalapozatlan és bizonyítatlan az a hivatali feltételezés, hogy a magyar átlagfogyasztók angol nyelvtudása elegendő lenne ahhoz, hogy a „clear” megjelölésről közvetlenül az árujegyzékbe tartozó árukra asszociáljon. Felhívta a figyelmet arra, hogy a magyar átlagfogyasztó angol nyelvtudása messze alulmúlja az európai uniós átlagot. E körben utalt az Európai Bizottság Közvélemény-kutatás és elemzés csoportja által „Az európaiak és nyelveik” címmel rendszeresen készített felméréseire. [A vizsgálat arra a megállapításra jutott, hogy Magyarország az utolsók között van az idegen nyelvek ismerete tekintetében. Az angol nyelvet társalgási szinten tudók aránya az EU-átlagot jelentő 47,6 %-hoz képest Magyarországon mindössze 6% volt. A felmérés következtetése, hogy az összes EU-tagország közül Magyarországon a leginkább valószínű (65%), hogy a lakosság tagja egyetlenegy idegen nyelvet sem beszél.] Az európai felmérések alapján levonható az a következtetés, hogy a magyar átlagfogyasztók nagy része nemcsak az angol nyelvet nem beszéli, hanem semmilyen idegen nyelvet nem beszél, így a magyar átlagfogyasztó a „CLEAR” megjelölést nagy valószínűséggel akkor sem értheti, ha már hallotta életében, de ahhoz közvetlenül nem kapcsol jelentést.

A Fővárosi Törvényszék osztotta azt a bejelentői álláspontot, hogy a világos, tiszta, áttetsző, átlátszó magyar jelentéssel bíró „clear” szó egy melléknév, amely hang, stílus, beszéd, érvelés, elme, látás, kiáltás, stb. szavak jelzőjeként szerepelhet. Az áruosztályba tartozó árukkal azonban az angol nyelvben sem alkot jelzős szerkezetet. Ezen túlmenően a magyar átlagfogyasztó jelentős többsége nem létező vagy hiányos angol nyelvtudása révén a szó jelentésével sincs tisztában, ennek eredményeképpen ugyancsak nem valósulhat meg a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjában foglalt kizáró ok. Mindezek alapján a bíróság a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (1.Pk.21.871/2013/3.)

2. Az „OPTIMUS” szó védjegykénti lajstromozását kérték az 1. osztályba tartozó „növények növekedését szabályozó szerek és készítmények” tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasította. Határozatában kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés – összehasonlításban vizsgálva – a felsorolt termékek tekintetében deskriptív jellegű. A szó maga latin kifejezés – jelentése: a legjobb – az árujegyzékben megadott növények növekedését szabályozó szerek tekintetében így pusztán a termék használatával elérhető legkedvezőbb hatást, eredményt fejezi ki. A bejelentett megjelölést bármely cég használhatja védjegye elemeként, jellemzőjeként, így a kifejezésre kizárólagos oltalom engedélyezése egy cég számára sem indokolt. A bejelentő által hivatkozott körülmény – miszerint a Hivatal az „OPTIMUS” szót a 3. áruosztályban, illetve további áruosztályokban szóvédjegyként már lajstromozta – kapcsán a Hivatal kifejtette, hogy a Vt. vonatkozó rendelkezései és a hatályos európai uniós és hazai joggyakorlat figyelembe vételével vizsgálta meg a bejelentés egyedi tényállási elemeit. A korábbi ügyekben hozott döntései eltérő tényállás okán nem bírnak kötelező erővel a döntés meghozatal során; minden védjegybejelentést az eset összes körülményeire tekintettel egyedileg kell elbírálni. (M1200079/11.)

A Fővárosi Törvényszék nem értett egyet a Hivatal azon álláspontjával, hogy az „OPTIMUS” szó az árujegyzékbe tartozó áruk jellemzőjét írhatja le. Az, hogy a kifejezés jelentésénél és hangzásánál fogva összefüggésbe hozható az „optimális” melléknévvel, önmagában nem jelenti azt, hogy e kifejezéssel azonos értelemben való használata is szükséges lehet. Semmilyen okunk nincs azt feltételezni, hogy az „arisztokrata”, „nemesember”, „legjobb”, „legkedvezőbb”, „nagylelkű”, „nemes”, „nemes gondolkodású”, „nemesember”, „nemesi származású” vagy „ragyogó” jelentésekkel bíró latin kifejezés a „legkedvezőbbnek ígérkező” jelentést hordozó „optimális” melléknév egyenértékű helyettesítőjeként jöhet számításba. A kifejtettek tekintettel a bíróság úgy ítélte meg, hogy a tárgyi megjelölés nem kapcsolható közvetlenül az áruk minőségéhez, jellemzőihez vagy értékéhez, így az adott áruosztályban nem lehet leíró jellegű. Ezen túlmenően a bíróság rámutatott arra, hogy nem lehetett figyelmen kívül hagyni a bejelentő által hivatkozott korábbi, a tárgyi lajstromozni kért megjelöléssel teljesen azonos védjegye oltalmát sem. Az Európai Bíróság a C-39/08. és C-43/08. számú Volks Handy/Schwabenpost döntése értelmében a Hivatalnak a lajstromozni kért megjelöléssel lényegében azonos korábbi megjelölés oltalomképessége kapcsán már kifejtett indokolását figyelembe kell vennie döntésében, illetve meg kell indokolni azt, ha attól el kíván térni. Alapos a bejelentő azon érvelése, hogy ha a korábbi elsőbbségű „OPTIMUS” szóvédjegy esetében a kifejezés a 3. osztályon (mosóporok és folyékony mosószerek, ruhaöblítők áruk) tekintetében nem minősült a „kedvező hatásra” tekintettel leírónak, úgy kérdéses, hogy a jelen árujegyzékre nézve miért mondható ki egyértelműen a deskriptív jelleg. A jelen ügyben nem volt elégséges a hivatal indokolásában előadott egyedi vizsgálatra, és eltérő tényállásra való hivatkozás, de szükséges lett volna azt is indokolni, mi az az eltérés az érintett osztályok között, amely indokolja a Hivatal korábbi álláspontjától való eltérő döntést. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést megalapozatlanul utasította el, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.20.550/2013/3.)

3. A „Pet-Hungária Kft.” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték – nyilatkozattételi felhívásra történő árujegyzék korlátozást követően – a 31. osztályon belül „táplálék kedvtelésből tartott állatoknak” áruk vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította. Határozata indokolásában – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja tekintetében – kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés magyarországi kisállatra, díszállatra, illetve ezekkel kapcsolatos termékre utal, azaz pontosan

leírja a 31. osztályba tartozó áruk fajtáját, jellegét, jellemzőjét és földrajzi származását. A megjelölés szóelemei jól ismertek a magyar fogyasztók számára, együtt és külön-külön is szokásosan alkalmazottak az általános nyelvhasználatban, illetve üzleti kapcsolatokban. Ebben az összetételben tehát a megjelölés kizárólag olyan információkat tartalmaz, melyeket az árujegyzékben felsorolt árukkal egyértelmű logikai kapcsolatba lehet hozni. Nem látta bizonyítottnak a Hivatal, hogy a megjelölés használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet. Kiemelte, hogy a bejelentő által csatolt táblázat nem tartalmazta a bejelentett megjelölést, továbbá a címlapokon és a reklámanyagokon a megjelölés alig látható apró betűkkel szerepel a gyártó, forgalmazó megjelöléseként. A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a Hivatal kifejtette, hogy a „Pet-Hungária” kifejezés magyarországi kisállatra, díszállatra, ezzel kapcsolatos termékekre utal, ezért a fogyasztók okkal feltételezik, hogy az ilyen megjelöléssel ellátott áruk Magyarországról származnak és kisállatok, díszállatok számára készültek. Noha a bejelentő az áruosztály korlátozásával az áru fajtája tekintetében a megtévesztés veszélyét elhárította, ám az a földrajzi származás tekintetében továbbra is fennmaradt. (M1201169/7.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés önmagában nem alkalmas arra, hogy betöltse a védjegy alapvető, származásjelző funkcióját. A megjelölés közismert elemei, még ha azok nem is az angol nyelvtan szabályai szerinti sorrendben szerepelnek, nem alkalmasak arra, hogy a bejelentő áruit megkülönböztessék más vállalkozások termékeitől. A bíróság rámutatott arra, hogy jelen esetben az, hogy a „Pet-Hungária Kft.” megjelölés fordított sorrendben és kötőjellel összekapcsolva szerepel – tekintettel arra is, hogy Magyarország területére kívánja bejegyeztetni a kérelmező a védjegyoltalmat – nem bír olyan szemantikai módosulással, amely az adott árukkal kapcsolatban a leíró jelleget kizárhatná. Magyar nyelvterületen a szavaknak az angol nyelv szabályai szerinti sorrendje nem bír olyan jelentőséggel, amely szokatlanná tehetné a megjelölést. (3.Pk.25.747/2012/3.)

4. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 32. osztályba sorolt energiaitalok körében. A bejelentő – nyilatkozattételi felhívást követően – előadta, hogy a bejelentett megjelölés az energiaital szektorban piacvezető termékének jellegzetes színekombinációja, melyről a fogyasztók kizárólag ezen árukra asszociálnak. Nyilatkozatához marketing adatokat mellékel, majd a szerzett megkülönböztető képesség igazolásául kereskedelmi adatokat, egyéb dokumentumokat csatolt.

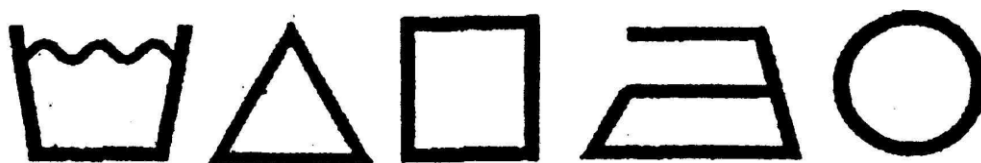
A Hivatal a védjegybejelentést Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – elutasította. A határozat indoklásában rámutatott arra, hogy egy, vagy több színből álló színmegjelölés papíron történő megjelenítése nem elég ahhoz, hogy az ábrázolás világos, pontos, önálló, könnyen hozzáférhető, érthető, tartós és tárgyszerű legyen. Ennek a követelménynek megfelelő ábrázolás lehet a megjelölés nemzetközileg elismert színkóddal történő meghatározása, vagy szavakkal történő körülírása. A Hivatal álláspontja

szerint a színnek önmagában akkor lehet megkülönböztető képessége, ha a szín alkalmas arra, hogy a bejelentő áruit és szolgáltatásait, mint meghatározott vállalatától származót azonosítsa azáltal, hogy megkülönbözteti őket a versenytárs termékeitől. Azonban a lajstromozni kért színes ábrás megjelölés nem alkalmas arra, hogy a bejelentő áruit megkülönböztesse más cégek hasonló termékeitől, mert nem rendelkezik semmilyen egyedi, kizárólag a bejelentőre jellemző kialakítással, elrendezéssel, pusztán a két szín egymás mellé helyezése képezi az ábrát. A szerzett megkülönböztető képességet vizsgálva a Hivatal kifejtette, hogy a bejelentő a lajstromozni kért megjelölést termékein nem a bejelentett formában használta, a hirdetésekben megjelent termék csomagolása a megjelöléstől eltérő. A ténylegesen forgalomba kerülő energiatárolók dobozának felső és alsó részén egy-egy fekete sáv és közöttük piros színű háttér látható, a kérdéses termék ebben a speciális elrendezésben vált ismertté a fogyasztók előtt, ehhez képest a termékeken nem figyelhető meg a bejelentett megjelölés szerinti egymás mellé helyezett, piros és fekete színsáv. A Hivatal nem látta bizonyítotttnak, hogy a csomagoláson feltüntetett egyéb elemek nélkül, a két színt teljesen más elrendezésben látva is kizárólag a bejelentőre asszociálnak a fogyasztók. (M1102540/8.)

A Fővárosi Törvényszék kifejtette, hogy a piros és fekete színű téglalap alakú mezők pusztán egymás mellé helyezéséből álló négyzet túlzottan általános megjelölés ahhoz, hogy önmagában áruk megkülönböztetésére szolgálhasson. Ezek egyébként is gyakran előforduló alapszínek, amelyek kombinációban sem alkalmasak az árujelző funkció betöltésére, még akkor sem, ha az adott esetben az árujegyzék egyetlen árura, az energiatárolókra korlátozódik. A csatolt bizonyítékok pedig azért nem alkalmasak a megjelölés használatának és ezen keresztül a megkülönböztető képesség megszerzésének igazolására, mivel a forgalomban lévő termékek csomagolása az oltalmazni kérttől eltérő, rajtuk más elrendezésben jelenik meg a piros és fekete szín. Erre tekintettel közömbös az is, hogy a bejelentő termékei esetleg jóhírűek. Mindezek alapján a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.22.494/2012/4.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a piros és fekete csíkok egyszerű egymás mellé helyezése további egyedi szó- vagy ábrás elemek nélkül nem eredményez olyan megjelölést, amely alkalmas arra, hogy betöltsen az eredetjelző funkciót. Hangsúlyozta, hogy minden egyes bejelentésnél egyedileg kell megítélni, hogy a megjelölés képes-e betölteni az eredetjelző funkciót, ezért sikerrel nem hivatkozhat a bejelentő arra, hogy az alkalmazott csomagoláson is megközelítőleg 50-50%-os arányban szerepelnek az érintett színek. A megkülönböztető képesség megszerzésének kérdése kapcsán fontosságot tulajdonított a másodfokú bíróság annak a körülménynek, hogy a csatolt hirdetésekben, reklámokon, cikkekben nem azonosítható be a tárgyi színek kombinációja, mivel azokon rendre más elrendezésben láthatóak a színárnyalatok. Ezért az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.26.996/2012/3.)

5. Ábrás nemzetközi védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 37., 40., 41. és 42. osztályokba sorolt szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – elutasította. A határozat indoklásában kitért arra, hogy a

Magyarországon is érvényes „Textíliák. Jelképeket használó kezelési útmutató kód” szabvány szerint a teknő, a kád, az egyenlő oldalú háromszög, a vasaló, a négyzet és a kör jelképeket kell kezelési jelképként használni. A Hivatal arra a megállapításra jutott, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem alkalmas a megkülönböztetésre, mivel kizárólag a szolgáltatások rendeltetését és egyéb jellemzőjét tünteti fel. A megkülönböztető képesség megszerzésének vizsgálata kapcsán rámutatott arra, hogy a bejelentő nem nyújtott be dokumentumokat a magyarországi használat tekintetében és nem bizonyította, hogy a megjelölés megszerezte volna a megkülönböztető képességet. A bejelentő azon érvelésével kapcsolatban, hogy számos ugyanilyen, vagy hasonló védjeggyel is rendelkezik, a Hivatal arra a megállapításra jutott, hogy csak egy esetben került Magyarország vonatkozásában kiterjesztésre a nemzetközi védjegy, továbbá a Hivatal a bejelentéseket egyedileg bírálja el, így ezt a körülményt nem értékelte a bejelentő javára. (A849319/9.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító határozatában – rögzítette, hogy a szimbólumok nemzeti szabványként történő alkalmazása révén mind a gyártók, nagykereskedők, kiskereskedők, mind a végfelhasználók nap mint nap minden ruházati terméken találkoznak az oltalmazni kért megjelölés felhasználásával alkotott szimbólumokkal. A magyarországi fogyasztók ezt a jelölést tájékoztatásként észlelik és értékelik, ezért a megjelölés nem alkalmas arra, hogy betöltse a védjegy alapvető, származásjelző funkcióját. Nem releváns az a körülmény, amelyre a bejelentő utal, és amelyet a nemzetközi szabvány tartalmaz, hogy bizonyos országokban a bejelentő szellemi tulajdonnal rendelkezik az öt fő szimbólumot illetően, melyre a nemzetközi standard vonatkozik. A bejelentő korábbi elsőbbségű (1958. óta oltalom alatt álló) nemzetközi védjegyére történő hivatkozása kapcsán a bíróság kifejtette, hogy egyrészt ábrái nem egyeznek meg a jelen eljárás alapjául szolgáló megjelölésbeliakkal, másrészt nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a védjegy jogellenes használata ellen a bejelentő bármikor fellépett volna, így önmagában a korábbi védjegy megléte a tárgyi megjelölés oltalomképességét nem igazolja. (1.Pk.23.466/2012/3.)

A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint nem kétséges, hogy a védjegy alapjául szolgáló piktogramokkal mindennapi gyakorisággal találkozik a legtágabb értelemben vett átlagfogyasztó. A megjelölésnek azonban nincs minőségjelző, reklámozó vagy fogyasztást ösztönző feladata, hanem az a szerepe, hogy átadja a vevőnek az anyag tulajdonságával, a termék kezelésével kapcsolatos információkat. Emellett a kiterjeszteni kért védjegyet alkotó szimbólumok a mindennapos ipari és kereskedelmi használat révén olyan mértékben elterjedtek, szokásosan alkalmazottá váltak, hogy a megjelölés leíró jellegén túl a Vt. 2. § (2) bekezdése a) pontjának utolsó fordulata szerint sem részesíthető oltalomban. Ezen a megítélésen nem változtat a felhívott korábbi elsőbbségű, Magyarországon is hatályos nemzetközi védjegy, mivel egy megjelölés megkülönböztető képességét, illetve annak megszűnését kizárólag önmagához mérten lehet vizsgálni. (8.Pkf.26.933/2012/3.)

6. A Hivatalnál 195.508 lajstromszám alatt oltalom alatt áll az alábbi ábrás védjegy, mely a 9. osztályba sorolt „számítógépek, számítógépes billentyűzet, számítógép-memóriák, számítógépprogramok (letölthető), számítógépes játékprogramok, számítógép-perifériák, számítógépprogramok (rögzített)” árukra terjed ki.

A védjegy törlése iránt kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján. A Hivatal a védjegy-törlési kérelmet elutasította. A határozat indokolásában megállapította, hogy az eljárás tárgya nem egy szóösszetétel, hanem több szóelemet tartalmazó, ábrás kialakítással rendelkező összetett megjelölés. Igaz ugyan, hogy az ábrás kialakítás nem tekinthető különösebben jellegzetesnek, azonban az összbenyomásra hatással van. A védjegy centrális szóeleme, a „LAPTOP” szó, grafikailag úgy jelenik meg, hogy két szótagja eltérő kialakítású. Ezen túlmenően az „L” és „T” kezdő betűk kiemelkednek a centrálisan elhelyezett „LAPTOP” szóban, a többi betű méretéhez képest eltérő nagyságúak. A „www” és a „hu” elemek elcsúsztatva, nem a centrális szóelemmel azonos sorban jelennek meg. Ily módon megállapítható, hogy a védjegy összhatásában nem kizárólag a „LAPTOP” szóból és a „www”, illetve „hu” jelzésekből áll, így – különös tekintettel a szóelemek ábrás elrendezésére – a védjegy összhatásában rendelkezik megkülönböztető képességgel. (M0703479/12.)

A Fővárosi Bíróság nem osztotta a Hivatalnak a megjelölés megkülönböztető képessége körében kifejtett álláspontját. Kifejtette, hogy a megkülönböztető képesség vizsgálatánál sem hagyhatók figyelmen kívül az összetéveszthetőségénél irányadó szempontok, tehát szerephez jut a vizuális, fonetikai és szemantikai alapú értékelés, mert a védjegy nemcsak grafikai megjelenésével, de kiejtésével és jelentésével is hat a fogyasztókra. Rámutatott arra, hogy noha a betűk eltérő nagysága, színe biztosít némi jellegzetességet, mégsem tévedés az adott megjelölést a 9. osztályban a nem vitásan leíró jellegű „LAPTOP” szó különleges írásmóddal való ábrázolásának tekinteni. Ezt a gyenge vizuális jelleget az adott esetben nem ellensúlyozza erősebb fonetikai vagy konceptuális egyediség sem, mivel a „LAPTOP” szó kimondva a hordozható számítógépet leíró általánosan és szokásosan használt kifejezés, ami a „www”, illetve a „hu” elemekkel együtt sem alkalmas az árujegyzékben szereplő áruk körében a termékek azonosítására. Tehát a csekély mértékű képi jellegzetesség nem elégséges ahhoz, hogy a megjelölésnek kellő megkülönböztető erőt biztosítson. Ezen túlmenően a bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogosult által csatolt bizonyítékok nem mutatnak olyan szintű használatot, amely a megkülönböztető képesség megszerzését eredményezhetné. Mindezekre tekintettel a Hivatal határozatát megváltoztatta, és elrendelte a védjegy törlését. (3.Pk.28.173/2010/1.)

A Fővárosi Ítéltábla, valamint a Kúria egyaránt egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben, hogy az adott megjelölés védjegyyaltalma nem tartható fenn. Álláspontjuk szerint a védjegy gyenge vizuális jelleget hordoz, fonetikus, illetve konceptuális egyediség sem állapítható meg. A „Laptop”, valamint a „www.laptop.hu” kifejezések egyéb szóelem híján önmagukban ténylegesen alkalmatlanok a 9. osztályban áruk megkülönböztetésére. Ugyancsak nem találták megállapíthatónak a szerzett megkülönböztető képességet. A csatolt bizonyítékok ugyanis nem a jogosult védjegyének használatát mutatták, hanem egy másik, színes ábrás védjegy használatát. (8.Pkf.26.619/2011/6., Pfv.IV.20.903/2012/3.)

A jogosult alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Fővárosi Bíróság, a Fővárosi Ítéltábla, valamint a Kúria végzéseivel szemben, kérve a végzések megsemmisítését, valamint alaptörvény-ellenességének megállapítását. Álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság elvonta a Hivatal hatáskörét, hiszen a Hivatal a megkülönböztető képesség utólagos megszerzése körében nem foglalt állást, döntést sem hozott tekintettel arra, hogy a Hivatal vizsgálata idáig el sem jutott. A határozatban ugyanis megállapítást nyert, hogy a megjelölés megkülönböztető képességgel rendelkezik. Emiatt a jogosult szerint a bíróság megfosztotta őt a megkülönböztető képesség megszerzésére vonatkozó bizonyítási eljárás lefolytatásának

lehetőségétől, ami álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmét és a közigazgatás bírósági ellenőrzésének sérelmét is eredményezi.

Az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésének b) pontja, miszerint a bíróság dönt a közigazgatási határozatok törvényességéről, nem alapvető jog, hanem a bíróságok feladat- és hatáskörét megállapító szabály, melyre alkotmányjogi panasz keretében alappal hivatkozni nem lehet. A konkrét ügygel összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy a jogosult alkotmányjogi panasza lényegében a kifogásolt végzések és az annak alapjául szolgáló eljárás felülbírálatára, és a bizonyítékok újbóli mérlegelésére irányul. A jogosult sem a Kúria eljárásával, sem a bírósági végzések érdemével kapcsolatosan nem állított olyan alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességgként lehetne értékelni. Önmagában az, hogy a bíróságok bizonyítást vettek fel, és nem utasították a Hivatalt ebben a kérdésben új eljárásra, nem vet fel alkotmányossági kérdéseket. A jogosultnak a bírósági eljárás során is lehetősége volt ebben a tekintetben bizonyítékai előterjesztésére, mint ahogyan a bírósági iratokból kitűnően élt is ezzel a jogával. Önmagában az nem alkotmányellenes, hogy a bíróságok előtt e bizonyítás nem végződött a jogosult számára kedvező eredménnyel. Az eljáró bíróságok tehát nem követtek el sem olyan anyagi, sem olyan eljárási jogsértést, mely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet eredményezett volna. Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panaszt visszautasította az Alkotmánybíróság. (IV/487-10/2013.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegytalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra

7. A „**P.BOX**” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 41. osztályban „szórakoztatás, sport- és kulturális tevékenység, zenekarok szolgáltatásai” tekintetében.

A védjegybejelentéssel szemben – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján – észrevételt, illetve – többek között a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontjára történő hivatkozással – felszólalást nyújtottak be.

A becsatolt iratok alapján megállapítható tényállás szerint az 1980-ban alakul „Pandora’s Box”, ismertebb nevén „P.BOX” zenekar eredeti felállásában a felszólalók tagok voltak. A zenekar fennállása alatt több nagylemez – köztük 1982-ben a „P.BOX” című – is megjelent. Az első két zenei album megalkotásában a felszólalók szerzőként, illetve előadóként közreműködtek. 1984-ben, majd 1985-ben a felszólalók elhagyták az együttest, amely más személyekkel 1986-ig működött tovább. Cs. I., az egyik alapító 2001-ben Debrecenben új zenekart alapított, melyben mások mellett a bejelentők is részt vettek. Új zenekarának létrehozása előtt Cs. I. a régi együttes még élő tagjaitól – kérésére – a formáció nevéként a „P.BOX” megjelölés használatához engedélyt kapott. Cs. I. 2005-ben bekövetkezett halálát követően, 2008-ban a felszólalók elhatározták, hogy újraalakítják az együttest. A próbákat az eredeti védjegybejelentő ingatlanán kezdték meg, majd 2009 nyarától koncerteztek is. Időközben a felszólalók és az eredeti védjegybejelentő viszonya megromlott. Ilyen előzmények mellett került sor – 2009. február 11-én – a védjegybejelentés megtételére, majd 2009. április 14-én a védjegybejelentést ingyenesen átruházták a bejelentőkre.

A Hivatal a megjelölést védjegyként lajstromozta. A rosszhiszemű védjegybejelentést nem látta megállapíthatónak tekintettel arra, hogy a debreceni együttes több évig zavartalanul a „P.BOX” név alatt működött és ezért a bejelentők joggal gondolhatták, hogy a megjelölés a birtokukba került, emellett a csalárd szándékot sem látta megállapíthatónak. Nem találta megalapozottnak a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontjára történő hivatkozást sem, mivel nem volt tisztázott az a kérdés, hogy a zenekar csak felírta a hivatkozott albumra a saját nevét vagy magának az albumnak volt a „P.BOX” a hivatalos neve. Ugyanakkor a megjelölés az adott esetben azonos a zenekar nevével, ezért az albumnak a jellegzetes címeként semmiképpen nem fogható fel, mivel a zenekar elnevezését írja le. A Hivatal utalt a Szerzői Jogi Szakértői Testület szakvéleményére, amely szerint műcímeknél ritka, hogy a cím szerzői jogi védelmet élvezhessen. (M0900372/13.)

A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a Hivatal hibás koncepció alapján utasította el az észrevételt, mert a védjegybejelentést nem az eljárásban szereplő bejelentők tették, ennek folytán nem az ő bejelentéskori tudati viszonyait kellett volna értékelni. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján arra a megállapításra jutott, hogy akkor járt volna el jóhiszeműen az eredeti védjegybejelentő, ha szándékáról előzetesen tájékoztatja a felszólalókat és a védjegybejelentéshez hozzájárulásukat kéri. Mivel ezt elmulasztotta, rosszhiszemű védjegybejelentőnek tekintendő, tehát a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja akadályozza a megjelölés védjegyoltalmát. A Hivataltól eltérő álláspontra helyezkedett a bíróság a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontja tekintetében is. Ebben a körben azt kellett eldönteni, hogy az eredeti „P.BOX” együttes 1982-ben megjelent nagylemezének címével kapcsolatos szerzői jogokat sérti-e a védjegybejelentés. Megállapította, hogy a lemezborítón a jobb felső sarokban egyedi tipográfiával írt „P.BOX” szó az egyetlen azonosításra alkalmas elem, amit pusztán az a tény, hogy a borítón elhelyezésre került, elsődleges azonosítónak, azaz címmé tesz. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a szó egyúttal az együttes nevének közismert rövidítése is. A lemez az Szjt. 7. §-ának (1) bekezdése szerint gyűjteményes műnek tekinthető és a szerkesztő feltüntetésének, valamint az erre vonatkozó külön megállapodás hiányában a mű címéhez kapcsolódó szerzői jogok az alkotókat egymás között egyenlő arányban illetik meg. Az adott esetben a védjegy eredeti bejelentője és az egyik felszólaló is szerzőként került feltüntetésre az albumon, jogaikat azonban csak együttesen gyakorolhatják. Ezért a védjegy eredeti bejelentője által, a többi szerző – köztük az egyik felszólaló – engedélye nélkül tett védjegybejelentés mások szerzői jogát sértette. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Hivatal határozatát megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. (3.Pk.21.756/2011/13.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a megjelölés nem nyerhet oltalmat. Határozatában rámutatott arra, hogy a Vt. 58. §-ának (4) bekezdése értelmében az észrevételt benyújtó személy a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban nem ügyfél. Ennek megfelelően a megváltoztatási kérelmet előterjesztő felek nem élhettek jogorvoslattal a határozat rosszhiszeműsége alapított észrevételt alaptalannak találó döntésével szemben. Ezért az elsőfokú bíróság ebben a körben nem bocsátkozhatott volna a hivatali határozat vizsgálatába, hanem csak a felszólalás alapjául szolgáló kizáró okok tekintetében vizsgálódhatott és hozhatott döntést. Erre tekintettel a fellebbviteli bíróság mellőzte az elsőfokú bíróságnak a rosszhiszeműség körében tett megállapításait, azok felülbírálata nélkül. Egyebekben a Fővárosi Törvényszék döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, így azt – részben eltérő indokolás mellett – helybenhagyta. (8.Pkf.26.181/2012/4.) A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. (Pfv.IV.20.544/2013/4.)

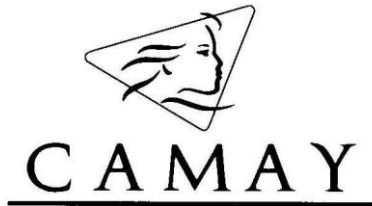
III.Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

8. A Hivatalnál 200.286 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „CAMEA” szóvédjegy a 3. osztályban „fehérítőkészítmények és egyéb, mosásra szolgáló anyagok; tisztító-, fényesítő-, súroló-, és csiszolószerek; szappanok; illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek – kivéve vatta kozmetikai célokra, vatta pamacsok, vatta korongok, tamponok –, hajmosó szerek; fogkrémek” áruk vonatkozásában, valamint az 5. és 16. osztályban.

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja és (4) bekezdése alapján. A kérelmező előadta, hogy jogosultja a 000200196 lajstromszámú „CAMAY” közösségi szó védjegynek, a 132.478 lajstromszámú „CAMAY” szóvédjegynek, valamint a 135.511 lajstromszámú „CAMAY” ábrás védjegynek. Mindhárom védjegy a 3. áruosztályban áll oltalom alatt. A kérelmező a védjegy törlését a 3. áruosztályban kérte megállapítani.

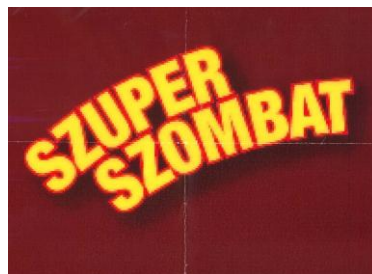
A Hivatal a törlési kérelmet elutasította. Az ellentartott védjegy használatának bizonyítására benyújtott bizonyítékokat megvizsgálva a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a toalett- és fürdőszappanok, fürdőkészítmények és fürdőzselék tekintetében állapítható meg a kérelmezői védjegyek tényleges használata, ugyanakkor a 3. osztályba sorolt egyéb termékekre nézve nem. Kifejtette, hogy az ellentartott védjegyek domináns eleme a „CAMAY” szóelem, így ezt kell összehasonlítani a támadott „CAMEA” megjelöléssel. Vizuális szempontból vizsgálva a megjelöléseket a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy bizonyos fokú hasonlóság fennáll. Fonetikai szempontból a megjelöléseket nem találta hasonlóknak, a Hivatal álláspontja szerint a kérelmezői „CAMAY” védjegyeket a hazai fogyasztók idegen, francia nyelvi szabályok szerint ejtik ki, függetlenül attól, hogy rendelkeznek-e francia nyelvismerettel, mivel pusztán rátekintésre megállapítható, hogy nem magyar kiejeléssel állnak szemben. Konceptuális szempontból a „CAMAY” szónak nincs a magyar fogyasztók által ismert jelentéstartalma, azt fantáziaszónak tekintik. Ezzel szemben a „CAMEA” kifejezés „c” és „k” kezdőbetűvel egyaránt szerepel. Az idegen szavak és kifejezések szótárában a következő jelentéssel: domborműszerű ábrázolással vésett drágakő. A Hivatal feltételezte, hogy ezzel a jelentéstartalommal az átlagos magyar fogyasztók is tisztában vannak és ennek alapján képesek elhatárolni a kérelmező „CAMAY” védjegyeitől. Összességében fonetikai és konceptuális szempontból olyan nyilvánvaló az eltérés, amely a vizuális szempontból fennálló hasonlóságot ellensúlyozza. Az egyes áruk között fennálló azonosság, illetve hasonlóság ellenére sem találta a Hivatal megállapíthatónak – asszociációs

alapon sem – az érintett védjegyek közötti összetéveszthetőség veszélyének fennállását. (M0901744/26.)

A Fővárosi Törvényszék véleménye szerint is az ellentartott ábrás védjegyben a „CAMAY” szóelem a domináns, így valamennyi kérelmezői védjegy esetében a szavakat kell összevetni a támadott „CAMEA” szóvédjeggyel. A hivatali állásponttól eltérő következtetésre jutott azonban a megjelölések összevetése tekintetében. Megállapította, hogy vizuális és fonetikai szempontból több-kevesebb hasonlóság áll fenn, konceptuálisan pedig nincs olyan szempont, amely kizárná az összetéveszthetőséget. Nem osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy az átlagos fogyasztó a „camea”-ról a kámeára következtetne, véleménye szerint a megjelölést – az ellentartott „CAMAY” megjelöléshez hasonlóan – inkább fantáziaszóként észleli a fogyasztó. Az árujegyzékek összevetése során a „szappanok; illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek – kivéve vatta kozmetikai célokra, vatta pamacsok, vatta korongok, tamponok –, hajmosó szerek; fogkrémek” esetén a bíróság megállapította, hogy részben azonosság áll fenn, részben bár nem teljes azonosságról van szó, de a hasonlóság olyan mértékű, amely esetén az összetéveszthetőség veszélye fennállhat. Mindezekre tekintettel a Hivatal határozatát annyiban változtatta meg, hogy az érintett áruk vonatkozásában elrendelte a védjegy törlését. (1.Pk.23.365/2012/5.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével, annak indokaira is kiterjedően egyetértett. Rámutatott arra, hogy a káma nem vitásan köznévként minősül, azonban a mindennapi nyelvhasználatban nem fordul gyakran elő, ezért nem feltételezhető, hogy az átlagfogyasztó számára magától értetődő lenne a jelentése, noha hangzása valóban nem idegen a magyar fülnek. (8.Pkf.25.214/2013/4.)

9. A „SZUPER SZOMBAT” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű 010304178 lajstromszámú „Super-Samstag” közösségi szóvédjegynek, amelynek oltalma a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokra terjed ki.

A Hivatal a felszólalást elutasította, és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés színes ábrás, amely a „SZUPER SZOMBAT” szavakat, míg az ellentartott védjegy szóösszetétel, mely a „Super-Samstag” kifejezést tartalmazza. A védjegy és a megjelölés megegyeznek a „Super” szó betűiben, s különböznek az első szó „Z” betűjében, illetve a második szóelemekben, emellett eltérnek a bejelentett megjelölés grafikus elemeiben, betűkészletében, elrendezésében, valamint annak színes hátterében. Mindezekből arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölések vizuálisan nem hasonlók egymáshoz. Fonetikailag a megjelölések kiejtése az első szóelem vonatkozásában majdnem megegyezik, azonban különböző a második szóelem esetében.

Konceptuális szempontból – minthogy az átlagfogyasztók körében az érintett német szavak jelentése ismertnek tekinthető – azonosság áll fenn a megjelölés és a korábbi védjegy között. Megállapította azt is, hogy a bejelentett megjelölés árujegyzékében található szolgáltatások védjegyjogi szempontból azonosnak, illetve hasonlóknak minősülnek az ellentartott védjegy árujegyzékét alkotó szolgáltatásokkal. A Hivatal ugyanakkor arra mutatott rá, hogy a „SZUPER SZOMBAT”, illetve a „Super-Samstag” kifejezések a 35. osztály szolgáltatási tekintetében csekély megkülönböztető képességgel rendelkeznek, mert pusztán a szombati napon elérhető kedvezményekre utalnak. Következésképpen a két megjelölés között fennálló vizuális és fonetikai különbségek – a konceptuális azonosság ellenére – elegendőek ahhoz, hogy a két megjelölést az átlagfogyasztók megfelelően elhatárolják egymástól. (M1103164/15.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta a Hivatal azon álláspontját, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem téveszthető össze a kérelmező korábbi elsőbbségű védjegyével. Összetéveszthetőséget megalapozó okként értékelte azt, hogy a két szóösszetétel egymás tükörfordítása. Ráadásul kizárólag olyan kifejezésekről van szó, amelyek a magyar nyelvben nem hatnak idegenül. Mindemellett a szövelemek írásképekben is jelentős hasonlóságot mutatnak, és a „SZOMBAT-SAMSTAG” szavak közötti vizuális különbség sem olyan fokú, amely elhatárolhatóságukat biztosíthatná. Kiemelte továbbá a bíróság, hogy az összetéveszthetőség vizsgálatakor nem lehet kiindulási alap az egyébként dominánsnak minősített szóösszetételek esetleges leíró jellege, hiszen sem a tárgyi bejelentés, sem pedig az ellentartott védjegy esetében nem merült fel a Vt. 2. §-a (2) bekezdése alkalmazásának szükségessége. Ezért a bíróság a hivatali határozatot megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. (3.Pk.26.05/8/2012/5.)

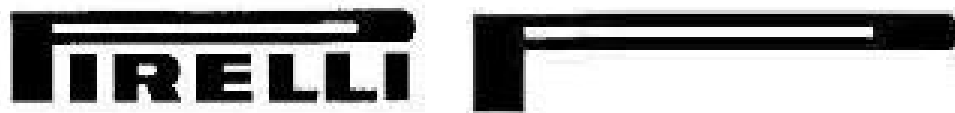
IV. Vt. 4. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban eltérő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírnevet élvező korábbi védjeggel azonos vagy ahhoz hasonló későbbi elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

10. A „PIETRA” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 19. osztályban „nem fém építőanyagok” áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását – többek között – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással. A felszólaló ellentartott védjegyként megjelölte a „PIRELLI” közösségi ábrás védjegyeit, valamint a „P” közösségi és nemzetközi ábrás védjegyeit. Az ellentartott védjegyek mindegyike a 19. áruosztályban is oltalom alatt áll.

A Hivatal a felszólalást nem találta alaposnak és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A felszólaló által csatolt bizonyítékok alapján arra a megállapításra jutott, hogy a „Pirelli” védjegyek Magyarországon és az Európai Unió jelentős részén jóhírnevet élveznek. A „P” ábrás védjegyekről azt állapította meg, hogy a csatolt bizonyítékokban önállóan nem, csupán a „Pirelli” védjegy elemeként szerepeltek, ezért azok jóhírnevének fennállása nem volt bizonyított. Ezt követően a Hivatal a megjelölést összevetette a jóhírű felszólalói védjegyekkel, és arra következtetésre jutott, hogy olyan fokú a hasonlóság, amelynek eredményeképpen a megjelölés a szokásosan tájékozott ésszerűen figyelmes és körültekintő releváns fogyasztó képzetében felidézhetné a jóhírű felszólalói védjegyeket. Figyelembe vette ugyanakkor a Hivatal, hogy a bejelentő okirattal igazolta, hogy jogelődje a „pietra” megjelölést a bejelentésnek megfelelő ábrás kialakításban 1989 és 1999 között ténylegesen használta. Erre a körülményre tekintettel a jóhírnév tisztességtelen kihasználása, illetve sérelme – mivel a bejelentő jogelődje általi megjelölés használat időpontja megelőzi a felszólalói védjegyek elsőbbségi napját – aligha állapítható meg, illetve felmerül, hogy a megjelölést a bejelentő alapos okkal használja, ezért jogszerűen tett arra védjegybejelentést. A Hivatal figyelembe vette a Kúriának a „MERC” ügyben hozott jogerős végzésében foglalt azon megállapítását, mely szerint „a használat akkor tekinthető alapos ok nélkülinek, ha annak nincs semmilyen előzménye”. Kifejtette, hogy adott esetben a bejelentő jogelődje 10 éven át használta a bejelentett megjelölést az árujegyzékben szereplő árukkal összefüggésben, ezért a bejelentő azon szándéka, hogy több éves kihagyás után újra megjelenjen a magyar piacon, a korábban a hazai fogyasztók körében bevezetett jól csengő saját márkájával ésszerű és az üzleti tisztesség követelményeivel összeegyeztethető szándékot tükröz, amely a megjelölés alapos okkal történő használatát igazolja. (M1101965/13.)

A Fővárosi Törvényszék hangsúlyozta, hogy egy felszólalás alaposságának vizsgálata során azt, az eset összes releváns körülményének figyelembevételével kell elbírálni, nem elegendő egy korábbi ügyben született határozat indokolásának egyetlen mondatát kiragadni, adott esetben azt az egy mondatot, hogy „a használat akkor tekinthető alapos ok nélkülinek, ha annak nincs semmilyen előzménye”. A szöveggörnyezetéből és a tényállásból kiragadva téves ebből a mondatból olyan következtetésre jutni, hogy bármilyen előzmény önmagában alapos okot eredményez. A bíróság álláspontja szerint a benyújtott bizonyítékokból kizárólag az állapítható meg, hogy az 1990-es években volt valamilyen mérvű „Pietra” megjelölés használat. Nem állapítható meg azonban, hogy a fogyasztók számára a megjelölés milyen formában jelent meg. Indokolatlan, hogy egy lajstromozás nélküli olyan használat, amelynek a fogyasztók felé történő megjelenése, intenzitása nem ismert, hosszú évekkel ezelőtt megszűnt, erősebb védelemre tarthasson igényt, mint a kérelmező jóhírű, nagy múltú, erős megkülönböztető képességű védjegyei. A bíróság nem osztotta azt a hivatali álláspontot sem, hogy a jellegzetes kialakítású megjelölésekben dominánsan és következetesen megjelenő jellegzetes „P” betű, amely az ábrás „pirelli” megjelölések használata esetén is következetesen mindig megjelenik, ne lenne jóhírű. Éppen a megjelölésen belüli domináns elhelyezkedése, jellegzetes és erős megkülönböztető képessége folytán megállapítható, hogy önmagában is jóhírű védjegy. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja kapcsán a másodfokú bíróság következetes álláspontja, hogy arra önálló jogcímként azonos áruk esetén nem lehet hivatkozni. Erre tekintettel a Fővárosi Törvényszék – a releváns uniós jogszabály és joggyakorlat ismertetését követően – szükségesnek tartotta annak hangsúlyozását, hogy az említett jogszabályhelyet nem lehet úgy értelmezni, hogy az érintett áruk azonossága vagy hasonlósága esetén a jóhírű védjegyek alacsonyabb szintű védelmet élvezzenek. Mindezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett megjelölés a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján kizárt az

oltalomból. Ezért a hivatali határozatot megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. (1.Pk.20.920/2013/6.)

V. Vt. 17. § (1) bekezdés

A Vt. 17. §ának (1) bekezdése szerint ha a védjegyjogosult öt éven át megszakítás nélkül eltúrte egy későbbi védjegynek az országban történő használatát, noha tudomása volt e használatról, a továbbiakban nem léphet fel e későbbi védjegynek az országban történő használatával szemben, valamint a korábbi védjegyére hivatkozva nem kérheti a későbbi védjegy törlését sem.

11. A Hivatalnál 148.417 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**McKIWAN'S**” ábrás védjegy a 30. osztályba tartozó „kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tápióka, szágó, kávépótló szerek; lisztek és más gabonakészítmények, kenyér, kétszersült, péksütemények és cukrászsütemények, tészták, fagylaltok; cukor, méz, melaszszirup; élesztő, sütőporok; só; mustár; bors, ecet, mártások; fűszerek; jég, szendvicsek” áruk vonatkozásában. (A védjegy bejelentési napja: 1996. június 20.)

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján. A jogosult álláspontja szerint a kérelmezőnek a törlési kérelem előterjesztésére irányuló jogosultsága belenyugvás miatt elenyészett. Megjelölte azokat a körülményeket, amelyek kizárják, hogy a kérelmező ne tudott volna a jogosult védjegyének létezéséről és annak 1996-tól napjainkig tartó folyamatos használatáról.

A Hivatal a törlési kérelmet elutasította. A belenyugvással kapcsolatban fontos körülményként értékelte az 1997 decemberében kelt számlát, amely jogosulti szendvicstermékek vásárlására vonatkozott. Egyetértett azzal az érveléssel, hogy huzamos ideje, több mint tizennégy éve tartó párhuzamos piaci jelenlétről van szó, ezért ésszerűtlen azt feltételezni, hogy a kérelmező ne tudott volna a jogosult működéséről és az árujelző használatáról. Ezt számos körülmény alátámasztja, úgy mint: a jogosult üzletei a város frekventált helyein találhatóak, jelentős forgalmat bonyolítanak, helyi és országos terjesztésű sajtóorgánumokban jelentek meg. A Hivatal nem fogadta el azt a kérelmezői érvelést, mely szerint esetében nemzetközi vállalatcsoportról van szó, bonyolult vállalati struktúrával. Álláspontja szerint nem szükséges az érintett jogi személy vezetője konkrét tudatállapotának bizonyítása ahhoz, hogy a jogi személy különböző cselekményeit neki tulajdoníthassuk. Adott esetben a kérelmezői vállalkozás méretéből és bizonyítottan aktív piaci jelenlétéből az következik, hogy az átlagos piaci szereplőkhöz képest alaposabb és kiterjedtebb piaci ismeret várható tőle. Ezen körülmények között a valóságtól elrugaszkodott feltételezés az, hogy ne lett volna tudomása a támadott védjegy használatáról. Mivel a belenyugvást kellően bizonyítottnak találta a Hivatal, a Vt. 4. §-ában foglalt törlési okok vizsgálatát mellőzte. (M9601198/24.)

A Fővárosi Törvényszék megítélése szerint egy védjegyjogosulttól elvárható, hogy folyamatosan tájékozódjon a piaci környezetről, beleértve a védjegyét esetlegesen érintő

jogellenes magatartásokat. Amennyiben a védjegyjogosult nem magánszemély, hanem cég, akkor árnyaltabban kell megítélni, hogy egy bizonyos kérdés esetén kinek a tudattartama vehető figyelembe. Általánosságban úgy fogalmazható meg, hogy az üzleti gyakorlatnak megfelelően a menedzsmenti szint az, amihez telepíthető a tudati tartalmak vizsgálata, akár a rosszhiszeműségről akár valamilyen ismeretről való tudomásszerzés a kérdés. Nyilvánvalóan még differenciáltabb a helyzet akkor, ha egy multinacionális cégről, cégcsoportról van szó, ahol akár a szervezeti egységek között, akár azokon belül jelentős földrajzi eltérések is adódhatnak. Ha egy adott piacon egy védjegyjogosult személyesen nincs jelen, akkor az adott országban lévő – jellemzően – licencjogosultján keresztül tud a piaci körülményekről tájékozódni, ez a gondos üzleti magatartás része kell, hogy legyen. Az elsőfokú bíróság – a jogosult által csatolt cikkekből, a reklám, illetve szponzori tevékenység aktivitásából, valamint abból, hogy nem egy eldugott helyen lévő büfében valósult meg a megjelölés használata, hanem a főváros három forgalmas pontján nyitott üzletben – mérlegeléssel arra a következtetésre jutott, hogy a belenyugvás szabályai adott esetben alkalmazhatóak. Mindezekre tekintettel a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (1.Pk.24.352/2011/6.)

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság belenyugvás körében elfoglalt álláspontjával. Ha a védjegyjogosult számára kedvez az a körülmény, hogy oltalomfenntartó védjegyhasználat egy adott országban megbízottja útján történik, akkor ez a későbbi védjegyről való tudomásszerzés tekintetében is értékelésre kell kerüljön, és nem hivatkozhat arra, hogy az érintett piacra nincs aktuális rálátása. A kérelmező 1988. óta jelen van a magyar piacon, 1996-ban már ötven helyen volt étterme. Ilyen körülmények között a felelős és ésszerű üzleti magatartással ellenkezik azon védekezése, hogy egészen a 2009. októberben történt felszólításig nem volt arról tudomása, hogy a számára sérelmes elnevezés alatt, egy tőle független társaság, hasonló tevékenységet folytat már 1996 óta az ország fővárosának frekventált helyein megnyitott üzleteiben. Az a kérelmezői érvelés, hogy amennyiben tudott volna a védjegybejelentésről, fellépett volna ellene, nem volt a kérelmező javára értékelhető. A csatolt iratokból másodfokú bíróság számára is az tűnt ki, hogy a felek hosszú ideje, gazdasági érdekeik zavarása nélkül jól megférnek egymás mellett a hazai piacon és a fogyasztókban sem alakultak ki téves képzetek róluk. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a kérelmező több mint öt éve belenyugodott a kialakult helyzetbe és utólagosan már nem kifogásolhatja azt. (8.Pkf.25.632/2012/10.)

A Kúria a belenyugvás szabályának alkalmazása körében kifejtette, a védjegyjogosult tagadásával szemben a tudattartalmat – azt, hogy a védjegyjogosultnak a kizárólagos forgalmazóján keresztül szükségszerűen tudnia kellett a védjegy használatáról – nehéz bizonyítani. Elvárható ugyanakkor a védjegyjogosulttól, hogy a védjegyoltalomból eredő kizárólagos jogai védelmében ésszerű időben, indokolatlan késedelem nélkül lépjen fel. Ehhez nem mellőzhető a védjegy jogosulatlan használatáról való folyamatos tájékozódás, amelyhez értelemszerűen igénybe vehetők a védjegyoltalommal érintett országban működő kizárólagos forgalmazók vagy licencjogosultak is. Helytállóan jutott ezért a jogerős végzés arra a következtetésre, hogy a kérelmezőnek a franchise rendszer keretében működő jogosultak és a kérelmező magyarországi leányvállalata útján tudomással kellett bírnia a jogosult huzamos ideje folytatott védjegyhasználatáról, amelyet több mint öt éven át eltűrt. Mindezekre tekintettel jogszabálysértés nélkül alkalmazta a másodfokú bíróság a belenyugvás jogkövetkezményét és helyesen állapította meg, hogy a kérelmező az idő múlása miatt már nem léphet fel a jogosulttal szemben. (Pfv.IV.20.451/2013/8.)

VI. Vt. 59. § (4) bekezdés

A Vt. 59. §-a (4) bekezdése alapján ha a bejelentő a felhívásra a kitűzött határidőben nem válaszol, illetve a bejelentést nem osztja meg, a védjegybejelentést visszavontnak kell tekinteni.

12. Az „ART MARKET BUDAPEST” közönségestől eltérő írásmódú szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 42. osztályon belüli egyes szolgáltatások vonatkozásában.

A Hivatal megállapította, hogy a védjegybejelentés a bejelentési nap elismeréséhez előírt feltételeknek megfelel, majd nyilatkozattételre hívta fel a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja tekintetében. Ezt követően – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjára és 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással – észrevételt nyújtottak be a bejelentés lajstromozásával szemben. A Hivatal e körben nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt, egyben – a bejelentés alaki vizsgálata körében – felhívta őt árujegyzékének pontosítására. E végzésben figyelmeztette a bejelentőt, hogy – amennyiben a felhívásban foglaltaknak nem tesz eleget – a bejelentést visszavontnak kell tekinteni. A bejelentő részletes nyilatkozatot tett, az árujegyzék pontosítására vonatkozó hivatali felhívásban foglaltaknak azonban nem tett eleget.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította. Határozata indoklásában egyfelől leszögezte, hogy bejelentői nyilatkozatok egyikében sem szerepel az árujegyzék pontosítása, azaz a bejelentés árujegyzéke nem elégíti ki a Vt. 50. §-a (3) bekezdésében foglalt alaki követelményeket, ezért védjegyoltalomban nem részesíthető. Másfelől a Hivatal rögzítette, hogy a kizáró okok vizsgálatát is elvégezte és azokat megalapozottnak találta. (M1103708/25.)

A Fővárosi Törvényszék rögzítette, hogy a Vt. 59. §-ának (1) és (2) bekezdései egyértelműen a bejelentő kötelezettségévé teszi a megfelelő árujegyzék csatolását, míg a Hivatal feladata az, hogy a bejelentőt, megfelelő határidő tűzésével felhívja az árujegyzék pontosítására. Az e körben kiadott hiánypótlási felhívásra a bejelentő a megadott határidőig nem terjesztett elő érdemi nyilatkozatot, a felhívásban foglaltaknak nem tett eleget, ezért a Hivatal akkor járt volna helyesen, ha a védjegybejelentést visszavontnak tekinti a Vt. 59. §-a (4) bekezdése alapján. A Hivatal ezért lényeges eljárásjogi szabálysértést követett el akkor, amikor a bejelentés érdemi vizsgálatát úgy végezte el, hogy a bejelentésre vonatkozó alaki vizsgálatot nem zárta le. A bíróság álláspontja szerint a hivatali eljárásban történt eljárási szabálysértés lényegesnek minősül ugyan, ám az a bírósági eljárásban orvosolható. A bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a védjegybejelentést – tekintettel arra, hogy a bejelentő a hiánypótlási felhívásra a kitűzött határidőben nem tett nyilatkozatot – visszavontnak kell tekinteni. (1.Pk.22.008/2013/5.)

VII. Vt. 61. § (5) bekezdés

A Vt. 61. §-a (5) bekezdésének megfelelően a védjegybejelentést visszavontnak kell tekinteni, ha a bejelentő a felhívásra a kitűzött határidőben nem válaszol.

13. A „KOLOR PONT” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték az 1., 2., 4. és 19. osztályba tartozó egyes áruk tekintetében.

A Hivatal 2010. április 14. napján a védjegybejelentést meghirdette. 2010. június 14-én észrevételt nyújtottak be a bejelentés lajstromozásával szemben. A Hivatal az észrevételt megküldte a bejelentőnek egyben nyilatkozattételre hívta fel őt. A bejelentő többször is határidő hosszabbítást kért a Hivaltól, aki ezt négy alkalommal engedélyezte, majd az ötödik határidő hosszabbítási kérelmet elutasította. Végül a bejelentő a nyilatkozattételre rendelkezésre álló időtartam alatt az észrevételre nyilatkozatot nem nyújtott be.

Az észrevételt tevő felszólalással is élt a bejelentés vonatkozásában. A Hivatal a felszólalással kapcsolatban külön végzéssel nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt, aki e körben is határidő hosszabbítást kért és kapott, végül azonban nyilatkozatot e körben sem terjesztett elő.

A Hivatal mind az észrevételt, mind a felszólalást alaptalannak találta, és elrendelte a megjelölés védjegykénti lajstromozását. (M0903340/22.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Vt. 61. §-ának (5) bekezdése nem hagy kétséget az iránt, hogy ha a védjegybejelentő az észrevételre nem nyilatkozik, a bejelentést visszavontnak kell tekinteni. A jogszabály nem ad ilyen esetben mérlegelési lehetőséget a Hivatalnak, különösen nem úgy, ahogy az a felszólalás esetén ismert (vagyis, hogy a Hivatal a felszólalásra adott nyilatkozattétel elmulasztása esetében az ügy érdemében dönthet a rendelkezésre álló adatok alapján). Megállapította, hogy a Hivatal a bejelentőt az észrevételre való nyilatkozattételre hívta fel azzal, hogy amennyiben a bejelentő a felhívásnak a kitűzött határidőig nem tesz eleget, a védjegybejelentést visszavontnak kell tekinteni. Tehát az adott esetben a Hivatalnak mindenképpen visszavontnak kellett volna tekintenie a védjegybejelentést tekintettel arra, hogy a bejelentő az észrevételre nem nyilatkozott és függetlenül attól, hogy felszólalást is előterjesztettek. A felszólalási eljárás lefolytatására nem volt ok és mód arra tekintettel, hogy a védjegybejelentési eljárást meg kellett volna szüntetni. Ehhez képest a Hivatal a védjegybejelentésről érdemben döntött, ezzel pedig a Vt. 61. §-a (5) bekezdésébe ütköző lényeges eljárásjogi szabálysértést valósított meg. Hatályon kívül helyezésre és új eljárásra az adott esetben azért nem volt szükség, mert a bíróság az eljárási szabálysértést orvosolhatónak látta oly módon, hogy a védjegybejelentést visszavontnak tekintette és a bejelentési eljárást megszüntette. (3.Pk.21.140/2013/4.)

KUTATÁS-FEJLESZTÉS TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

Innovációs tv. 4. § 1. pont a)-d) alpont

Az Innovációs tv. 4. § 1. pont a)-d) alpontok alapján e törvényt alkalmazásában

1. a) alapkutatás: kísérleti vagy elméleti munka, amelyet elsősorban a jelenségek vagy megfigyelhető tények hátterével kapcsolatos új ismeretek megszerzésének érdekében folytatnak, anélkül, hogy kilátásba helyeznék azok gyakorlati alkalmazását vagy felhasználását;

b) alkalmazott kutatás: tervezett kutatás vagy kritikus vizsgálat, amelynek célja új ismeretek és szakértelem megszerzése új termékek, eljárások vagy szolgáltatások kifejlesztéséhez, vagy a létező termékek, eljárások vagy szolgáltatások jelentős mértékű fejlesztésének elősegítéséhez. Magában foglalja az alkalmazott kutatáshoz – különösen a generikus technológiák ellenőrzéséhez – szükséges komplex rendszerek összetevőinek létrehozását is, a prototípusok kivételével;

c) kísérleti fejlesztés: a meglévő tudományos, technológiai, üzleti és egyéb, vonatkozó ismeretek és szakértelem megszerzése, összesítése, megosztása és felhasználása új, módosított

vagy javított termékek, eljárások vagy szolgáltatások terveinek és szabályainak létrehozása vagy megtervezése céljából. Kísérleti fejlesztésnek minősülhetnek:

ca) az új termékek, eljárások és szolgáltatások fogalmi meghatározását, megtervezését és dokumentálását célzó tevékenységek;

cb) olyan tevékenységek melyek magukban foglalják tervezeteket, tervrajzokat, tervek és egyéb dokumentációk előállítását is, feltéve, hogy azokat nem kereskedelmi felhasználásra szánják;

cc) a kereskedelmi felhasználásra nem kerülő prototípusok elkészítése;

cd) a kereskedelmileg felhasználható prototípusok és kísérleti projektek kifejlesztése abban az esetben, ha a prototípus szükségszerűen maga a kereskedelmi végtermék, és előállítása túlságosan költséges ahhoz, hogy az kizárólag demonstrációs és hitelesítési céllal történjen;

ce) a termékek, eljárások és szolgáltatások kísérleti gyártása és tesztelése, feltéve hogy azokat nem lehet felhasználni vagy átalakítani úgy, hogy azok ipari alkalmazásokban vagy kereskedelmileg hasznosíthatóak legyenek.

A kísérleti fejlesztésbe még akkor sem tartoznak bele azok a szokásos, időszakos vagy rutinszerű változtatások, amelyeket termékeken, gyártósorokon, előállítási eljárásokon, létező szolgáltatásokon és egyéb folyamatban lévő műveleteken végeznek, ha e változtatások fejlesztésnek minősülnek, illetve ha e változtatások az adott termék, eljárás, folyamat vagy szolgáltatás fejlődését is eredményezik;

d) kutatás-fejlesztés: magában foglalja az alapkutatást, az alkalmazott kutatást és a kísérleti fejlesztést.

14. „Biomassza energetikai és talajerő-visszapótlási hasznosítása új, innovatív termékek és technológiák kifejlesztésével” címmel nyújtott be a kérelmező kérelmet a Hivatalhoz, annak minősítése céljából, hogy a projekt tartalmát képező tevékenység az Innovációs tv. 4. § 1. pont a)-d) alpontja szerint kutatás-fejlesztési tevékenység-e.

A Hivatal határozatában azt állapította meg, hogy a projekt tevékenységei nyilvánvalóan nem tartoznak az alapkutatás körébe vagy az alkalmazott kutatás körébe, mivel a tevékenység nyilvánvalóan nem irányul új ismeret és szakértelem megszerzésére. A projekt a célját és a megvalósítás érdekében előirányzott tevékenységek tartalmát tekintve elvileg a kísérleti fejlesztés körébe tartozhatna, azonban a kísérleti fejlesztésből kizártak azok a szokásos vagy rutinszerű változtatások, amelyeket ismert termékeken vagy előállítási eljárásokon hajtanak végre, még ha e változtatások fejlesztésnek is minősülnek, illetve ha e változtatások az adott termék, eljárás, folyamat vagy szolgáltatás fejlődését is eredményezik. A határozat kitért arra is, hogy a kérelmező által ismertetett különféle mezőgazdasági biomassza alapanyagokhoz specifikált pellet- vagy brikettgyártási technológiák a szakember számára ismertek: ide értve a biomassza alapanyagok előállításának, előkészítésének és tulajdonságainak vizsgálatát, a szakirodalom áttekintését és a régióban található biomassza források minőségi és mennyiségi feltérképezését, a kiválasztott biomassza alapanyaghoz legjobban illeszkedő betakarítási-, aprítási-, szárítási-, pelletálási (brikettálási)-, tárolási-, csomagolási- és szállítási technológia meghatározását és kidolgozását, a pellet (brikett) préselési műveletek optimalizálása, prészárszámok és préselési paraméterek meghatározását az egyes biomassza alapanyag típusokhoz, valamint a termékek csomagolási-, értékesítési- és marketing tervének kidolgozását. A projekt ezek alapján nem sorolható be az Innovációs tv. 4. §-ának 1. pontja szerinti kutatás-fejlesztési kategóriák egyikébe sem, amely miatt a Hivatal a kérelmezőnek az

egyres tevékenységek arányának meghatározására vonatkozó kérését illetően vizsgálatot nem végzett az Innovációs tv. 30/C. § (1) bekezdés a) pontja szerint.

A Fővárosi Törvényszék 3.Pk.23.926/2013/2. számú végzésében a korábbi, a Hivatal KF1200003/3 számú határozatával szemben hozott 3.Pk.23.222/2012/6. számú végzésnek a Hivatal eljárási hibáira vonatkozó értelmezésével azonos tartalmú indokolás mellett új eljárásra kötelezte a Hivatalt, amely során konkretizált célkitűzésű projektet kell minősítenie, ezt a vizsgálatot a minősítési kérelem, az abban a végzés szerint figyelmen kívül hagyott releváns részlet „eddig nem alkalmazott alapanyagok” és a megváltoztatási kérelemben részletesen feltárt célkitűzés alapján kell lefolytatnia, és ezt követően kell állást foglalnia arról, hogy a kérelmező által vázolt projekt kísérleti fejlesztésnek minősül-e, s ha igen, a projekt alapkutatási, alkalmazott kutatási vagy kísérleti fejlesztési tevékenységei arányát is meg kell határoznia.

Az SZTNH a bíróság végzésének eleget téve az új eljárásban hiánypótlásra hívta fel a kérelmezőt, azonban - a bírósági végzés iránymutatásait is figyelembe véve és arra való tekintettel, hogy a formanyomtatvány helyes kitöltés esetén megfelelően biztosítja a kérelmező számára a projekt teljes körű ismertetését, ide értve a célkitűzést is - mindössze a formanyomtatványban található kérdések pontos megválaszolására és a válaszban ismertetni kért részletek általánosabb bemutatása kérelemben található helyének meghatározására hívhatta fel az ügyfelet.